

[Chr. Rasmussen.]

er anlagt på opfodring af egen avl, således at køb og salg af korn spiller en meget lille rolle; for dem er prisen på de animalske produkter naturligvis det altafgørende.

Tilbage bliver — og jeg erkender, at det er et væsentligt tal — de, hvis bedrifter er baseret enten på kornsalg eller på kornkøb. Hvad det første angår, er det ganske givet de store landbrug, der er dominerende; det vil dog være helt forkert, hvis man glemmer, at også et vist antal af både mindre og mellemstore landbrug er kornselgende. Det kan skyldes to ting: enten beskæftigelse i andet erhverv eller økonomiske vanskeligheder.

Men det store og vanskelige spørgsmål er kornkøberne, og her er det helt klart, at for de små landbrug, hvis egen avl af korn er beskeden, men den dyriske produktion stor, kan forhøjelsen af kornprisen blive en belastning. Også det har landbrugsministeren haft sin opmærksomhed henvendt på; han har søgt at imødegå det ved en forhøjelse af statstilskuddet til kornfonden til støtte netop af det mindre landbrug. Nu skal jeg naturligvis blankt erkende, at en udlodning fra kornfonden aldrig nogen sinde vil kunne blive matematisk rigtig i forhold til den enkelte ejendoms produktion. Men da det er landboorganisationerne selv, der efter forhandling med ministeren foretager fordelingen, skulle der vel være en mulighed for at ramme nogenlunde rigtigt.

Der er en enkelt paragraf i lovforslaget om kornordningen, nemlig § 11, som jeg trods flittig gennemlæsning ikke forstår meningen af. Den drejer sig om mælkepulver. Hvis nu cif-prisen er på de 170 kr., som er nævnt i lovforslaget, skal der så alligevel lægges 20 kr. ovenpå? Man kunne også tænke sig, at cif-prisen var f. eks. 160 kr.; skal afgiften så bringe den op på 180 kr. eller måske mere? Jeg tror, vi i det kommende udvalg må se nærmere på dette forhold. Mig forekommer bestemmelsen helt urimelig og fuldkommen uden begrænsning.

Jeg skal derefter sige nogle ganske få ord

om rapsordningen. Forslaget til lov om en rapsordning er jo reelt en forlængelse af den gældende lov, og det takker jeg landbrugsministeren for. Forholdet er jo det, at den gældende ordning må betragtes som særdeles gunstig for dyrkerne, hvilket da også den stærke arealforøgelse er et tydeligt udtryk for. Selvfølgelig er jeg klar over, at den meget store forskel i pengeudbytte pr. arealenhed er der ikke på en god rapshøst og en god kornhøst. Men rapsen har så mange sædskiftemæssige fordele, at dette også må tælle med i denne forbindelse.

Der er en ting, der forbavser mig, og det er de oplysninger, den højtærede landbrugsminister kommer med i sin fremsættelsestale om rapsens kvalitet — jeg har i hvert fald ikke været klar over, at der var et sådant forhold. Når det forbavser mig, er det, fordi vi nu har haft rapsordning i flere år og høstet raps i mange år, og det er jo ikke absolut ukendt, at margarineindustrien ikke har været særlig begejstret for rapsordningen. At vore landbrugskonsulenter så ikke har haft opmærksomheden henvendt på dette forhold, kan godt give anledning til en vis undren, sikkert ikke mindst inden for rapsdyrkerens egen kreds.

Jeg føler mig nogenlunde sikker på, at diskussionen om de 4 lovforslag, der her behandles, let kan føres ind på strukturproblemerne i landbruget. Jeg skal afholde mig fra at komme dybere ind på dette spørgsmål i denne forbindelse, simpelt hen ud fra den betragtning, at disse lovforslag hverken kan virke fremmende eller hæmmende på en strukturændring.

Hele dette spørgsmål må jo tages op til grundig behandling, når vi — antagelig i det kommende folketingsår — får en betænkning fra landbokommissionen. Jeg vil blot sige, at ingen må tro, at det kommer til at gå overvældende stærkt, uanset hvad vi foretager os i dette høje ting. Menneskene er nu engang så bundne af det tilvante, at en virkelig gennemgribende ændring, ønsket eller uønsket, vil tage mange, mange år. En kunstig forcering kan skabe problemer,